Temps Ordinari - Trenta-quatrè diumenge (Jesucrist Rei)

Per Administrador el dg., 23/11/2014 - 09:00

Ez 34,11-12.15-17
1 Cor 15,20-26-28
Mt 25,31-46

L'HORA DE LA VERITAT Sempre tenim una hora de la veritat. Ja sigui en aquell que cerca desesperadament treball després de fer els seus estudis, ja sigui l'època d'exàmens, les temibles "setmanes", ja sigui el temps d'elaboració i defensa d'una tesi doctoral, ja sigui el moment de comprometre's amb la parella, ja sigui el moment d'entrar a un orde, congregació o institut religiós, ja sigui a l'opció de vida presa, ja sigui al propi moment de la mort. Aleshores l'hora de la veritat arriba com un moment revelador de quelcom especial i essencial. És el punt fort de l'evangeli d'aquest darrer diumenge de l'any litúrgic. Sense dubte, ressonen fortament colpidores les paraules de Pere Casaldàliga: ***Al final del camí em preguntaran Has viscut? Has estimat? I jo, sense dir res, obriré el meu cor ple de noms.*** Aquest és el judici, aquesta és l'hora de la veritat, és la pregunta que Jesús, el Senyor, qüestiona a cadascú de nosaltres. *Tenia fam i em vau donar de menjar* Em colpeix la imatge de les nits on grups de gent dediquen les seves hores per distribuir el sopar als sense sostre. Motius per xerrar i oferir una calidesa que molt sovint, per molts, tan sols és el cartró de vi. *Tenia set i em vau donar de beure* Aquella set de Jesús al pou per fer-se el trobadís amb la dona samaritana. Sentir-se assedegat és el primer pas per trobar la font de la nostra vida. Més i tot. El crit de Jesús a la creu: Tinc set! Set de més estimar, set de més oferiment, set de més disposició a humanitzar. Sentir-se ple és, a la vegada, sentir-se buit per rebre. *Era foraster i em vau acollir* Vull fer un silenci per tots els que ofereixen tot el seu ésser per acollir aquells que arrisquen la vida entre els "gibraltars", o els "aeroports" per cercar "el dorado" per a les seves vides, o bé fugint de les canonades bèl.liques, o senzillament voler trencar amb una desesperació angoixant. *Estava despullat i em vau vestir* A la Creu, amb tots els despullats del nostre món, amb tots els desfigurats, amb les nostres pròpies febleses, incongruències, patiments, malalties... sempre la presència d'unes "dones", d'un Josep d'Arimatea, d'un deixeble estimat que recullen el nostre ésser enfonsat i mort per cobrir-lo, per vestir-lo. Tantes paraules i gestos d'esperança oferts en els silencis dels temps i moments més foscos que tots tenim i sentim. *Estava malalt i em vau visitar* Són tantes les persones que tots els diumenges visiten els malalts, els porten la comunió, els rendeixen una veu càlida. *Era a la presó i em vau veure* El món de la presó, un desconegut. Presons reals i presons que obeeixen a la nostra llibertat, a la nostra capacitat de pensar i fer el mal al proïsme. La justícia de Déu respon a la pregunta provocadora: has estimat? M'has estimat? Recordo la frase de Paul Claudel: «*comme l'escargot dans son escargotière*» el cargol dintre de la seva carcassa. Avui i sempre, Crist ens convida a sortir de la nostra carcassa. La solemnitat de Crist Rei conclou aquest any litúrgica. Conclou veritablement o potser una nova obertura per a la nostra relació amb Crist, el Rei, el Senyor de les nostres vides. **On és el Rei?** Ell es troba en el seu tro, braços grans oberts en el cel desèrtic. Abraça el buit. No del no-res, sinó més aviat del vessament, Crist es vessa "per a mi". Coneixent les seves traces en vida, ara podem reconèixer-lo en l'Aliança nova i definitiva. Perquè ell em defineix, posa finalitat perquè el Regne sigui el motor del meu ser deixeble. **Què fa el Rei?** Ell fa una salutació al poble. Als seus peus, la dispersió d'uns, la desesperança d'altres, la blasfèmia d'uns i el consol d'altres, que ploren sense comprendre. Dels seus braços encreuats "fins a l'extrem", ell beneeix el poble. Ell assumeix la cacofonia en la simfonia del qui és la Paraula feta acció: lliurar-se per un amor desmesurat. **Què desfà el Rei?** Ell deslliura en el seu lliurament. Deslliura lligams de sang perquè circuli la llibertat alliberada de l'amor, aquell vertader. Ell confia la Mare al "deixeble estimat" i aquest a la Mare, la deixeble ara i per sempre. Ell fraternitza amb els companys ajusticiats per fer-ne proclamar amb la seva vida la justícia: sense condemnar ni tan sols als botxins que encara de lluny o de prop persisteixen en el crim. Desfà el drama en el seu últim alè creador. **Què diu el Rei?** Llença el crit del buit donant la mesura de la plenitud: aquell Natzarè és el Fill de Déu, el Déu mateix que desitja "una vegada per sempre" fer redempció. **Què murmura el Rei?** Ell té set. El vinagre dóna el punt àcid, però s'ha d'acomplir l'Escriptura: la Paraula no només és per ser dita i escoltada, sinó realitzada, posada en acte. És l'hora de la veritat, de l'acompliment, del que creiem, del que professem i del que celebrem. I tot, perquè la Veritat sigui dita i feta, és a dir, viscuda.

ETIQUETES
VERITAT